

Een egotripje

Hallo allemaal! Laat ik me even voorstellen: Marlies, een beetje een doel. Denk maar aan koorzingen, bal folks bijwonen, ropeskippen ... Ook ben ik trompettiste. Niet in een dans-en-showorkest, maar in een murga, een straatorkest met Argentijnse roots en Balkaninvloeden. Een hoop blaasinstrumenten, djembés en andere percussie-instrumenten, dat is inderdaad een geslaagd recept voor een georkestreerde drukte van heb ik jou daar. Evviva la murga! Al loert het risico op een catastrofale kakofonie om de hoek wanneer onze embouchure het laat afweten.

Vier jaar geleden, zeer toepasselijk op de Dag van de Arbeid, werd ik in mijn doolie piere eentje bakfietsmoeder van een tweeling. Een bam dus, om er moderne terminologie tegenaan te gooien. Keinijg die petrischaaltjes! In vitro, je weet wel. Mijn twee mama's-kindjes zijn duidelijk twee-eiig: een blonde krullenbol versus steile coupe met immer groeiende froufrou. Je zou zeggen dat ik inmiddels enigszins habiel ben in het ouderschap, maar terwijl de babytijd en de periode met twee dreumesen hier eigenlijk behoorlijk zorgeloos verliep, gaat de kleuterpuberteit toch gepaard met enige besognes. De broertjes vertonen immers niet zelden exorbitante competitiviteit en meltdowns zijn hen niet vreemd. Ook blijf ik steeds op mijn qui-vive wanneer er 's morgens vroeg weer – rats-boem – allerlei waarom-vragen om en om komen bovendrijven.

Ik werk aan de faculteit psychologie van een alom bekende Vlaamse universiteit, doch het behaviorisme, de gestaltpsychologie en freudiaanse opvattingen zijn eerder een ver-van-mijn-bedshow als master in de Logopedische en Audiologische Wetenschappen. Liever slinger ik voor de kost uittentreuren merkwaardigeproductenregels, booliaans gedachtegoed en normaalverdelingen naar nietsvermoedende eerste-, tweede- en derdebachelorstudenten. Tenminste, zolang mijn diensthoofd nog geen emeritus hoogleraar is. In mijn postdoctoraal bestaan (of voor de noorderburen: nu ik aio af ben), produceer ik never nooit nog state-of-the-art artikels. Al waren de schrijfsels van Vervloet et alii over principalecovariatenregressie destijds ook maar triviaal, om eerlijk te zijn. In Academia werken de meesten immers in een nicheje, nietwaar?

Als groene hippie hou ik enkele gewoontes eropna die naar verluidt niet bepaald mainstream zijn. Ervan uitgaan dat ik een laptop of stofzuiger of haardroger of dat soort elektronische propriëteiten bezit, zou een chimère zijn. En, bijna ondenkbaar voor velen, ik leid ook een tv'loos bestaan. Al moet ik toegeven dat ook ik niet immuun ben voor bingekijken (net niet non-stop serietjes verslinden, zeg maar). Met een smartphone of goeie ouwe desktop is het zo "genetflix". Uiteraard probeer ik ook op andere manieren rekening te houden met Moeder Aarde. Als zerowastefanaat vermijd ik verpakkingen uit de plasticindustrie wanneer ik met de caddie boodschappen doe, kleren worden hier via

clothingswaps verkregen, aan tafel zijn tofoe, tempé en groenteburgers vaste kost, ik rij hooguit driemaal per jaar met een (deel)auto en verder zijn we ov-gebruikers tot-en-met. Het zijn usances zoals een ander.

Op 16-jarige leeftijd (net na mijn aso-opleiding) trok ik at random voor een jaar naar de Hongaarse laagvlakte, voor mij destijds the great Unknown. Terwijl ik mij de moeilijke Fins-Oegrische taal die men daar spreekt machtig probeerde te maken, verorberde ik goulashsoep en kolbaszworstjes en masse (ik leidde toen nog een omnivoor bestaan; heden ten dage ben ik eerder als flexanist of ovovegetariër te classificeren). Het was een rigoureuze stap met veel ups-and-downs, zo ver van huis zonder familie en vrienden, maar de warmte van mijn gastgezin (en het contact met het thuisfront via het world wide web) maakte veel goed. Mooie herinneringen heb ik aan de ik-weet-niet-hoeveel zonsongangen die ik vanuit hun tuintje – compleet met het daarbij behorende decoratieve Trabantje – mocht aanschouwen. Desalniettemin was er naderhand een vlotte re-integratie, al kon de omgeving wel enige aliënatie van het Verkavelingsvlaams bemerken. En er bleek nota bene een spellingshervorming doorgevoerd te zijn in mijn afwezigheid! Dat was voor mij voldoende om me volledig op het Groene Boekje te storten en mijn eerste stapjes te wagen tussen de ware dictecracks.